Ego, Iuliana, laudo terram Libani – Berytum et omnes fideles qui ibi erant. Erat dies Martis, II Decembris MMXXV; Missam a Sancto Patre Leone XIV celebratam spectavi. Alia erat a Roma, sed totidem homines ad Missam Sanctam erant quot Romae sunt. Cum Sancta Communio distribueretur, in lacrimas erupi.

Ex corde flevi, quia vidi plus quam trecenta milia peregrinatorum Communionem Sanctam in linguam accepisse. Quamquam per multos annos oraveram ut Communio Sancta solum in linguam daretur – qui est rectus modus eam accipiendi! – hic in Libano nullum omnino exemplum Communionis in manum fuit, ne unum quidem. Pater Sanctus haec omnia vidit; spero multos in Germania quoque ea vidisse.

Dum gaudio flevi, Salvatorem audivi dicentem:

'Non tu solus fletis; et ego fleo.'

Vere ex intimis cordis flevi, quia gaudium tam magnum in corde meo erat. Mihi hoc quoque fuit confirmatio, quia Salvator saepe dixit: 'Communicatio in manu abominatio est in conspectu meo'. In Maria Linden, ubi Missam Sanctam saepe frequentavimus, multi etiam Communionem in linguam accipiunt. Sed alibi, in Forbach, quo saepissime ecclesiam frequentare solebam, parochus palam praedicavit: 'Nec mihi quidem placet Communio in linguam'.

Id cor meum fregit. Mulier quaedam in ecclesia mihi dixit: "Communionem in lingua accipere – te ipsum ad id cogere revera debes," et etiam quia timebat quid ceteri ei dicerent.

Semper dixi non oportere audire quid dicant homines; sed audiendum esse cor tuum.

Sed si homines tepidi sunt et falsam pietatem exercent, solum facientes quod ceteri faciunt, tunc Communionem in manu accipiunt, et Salvator eis gratiam et amorem, qui est voluntas Eius, impertire non potest. Gratias ago Sanctissimae Trinitati Omnipotenti, † Patri et Filio et Spiritui Sancto, quod hoc mihi ostendit et permisit ut id experirer per Communionem in linguam acceptam, et quod orationi meae respondit.

D-Forbach, Erbersbronn,
Julijana, Bernhard